УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ
75 років
Служби Народові

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
Тел. з Ню Йорку:
BArcly 74125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXVI. Ч. 226. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 11-го ГРУДНЯ 1969 ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, DECEMBER 11, 1969 No. 226. VOL. LXXVI.

— КОРОТКІ ВІСТІ —

Середа, 10 грудня 1969 року

В АМЕРИЦІ

ПАЛАТА СХВАЛИЛА 69.9 БІЛЬЙОНА ДОЛ. на оборону ЗСА, відкинувши внесок про те, щоб відкласти здійснювання системи оборони ракет т. зв. „Сейфґард". Цей проєкт переслано до Сенату, де знов зачнеться боротьба проти вищезгаданих ракет „Сейфґард". Цю боротьбу в Сенаті мають почати сенатори, члени Комісії Видатків, Майк Менсфілд та Марґарет Чейс Смит, 1-ий демократ, 2-га республіканка. Вислід цієї боротьби непевний, бо два сенатори, які підтримували урядовий проєкт в справі оборонних ракет Клінтон Андерсон, демократ із Ню Мексіко, і Карл Е. Мундт із Південної Дакоти тепер лежать в шпиталі, бо хворі.

ЦЬОГО РОКУ КОНҐРЕС ЗНАЧНО ЗМЕНШУЄ суму, яку президент Ніксон запропонував на допомогу закордонним країнам. Уряд плянував видати на цю ціль 2.2 більйона дол. на економічну допомогу і 425 мільйонів на військову. Але Палата Репрезентантів зменшила запропоновану Урядом суму до 1.6 більйона, а Сенатська Комісія Закордонних Справ до 1.9 більйона дол. Конґрес приспішує акцію для схвалення фінансових проєктів, щоб не мати додаткової сесії, яку обіцяє скликати Ніксон зараз після Різдва — 26-го грудня. Не знати, скільки схвалить Конґрес на допомогу для закордону, але вже тепер певне, що він значно зменшить ту суму, якої домагається Президент.

СУД В ЛОС АНДЖЕЛЕСІ ОСКАРЖУЄ провідника „кочової" банди Чарлза М. Менсона та чотирьох його послідовників у вбивстві акторки Шерон Тейт та чотирьох інших осіб 9-го серпня ц. р. Ці самі злочинці оскаржені також в убивстві 10-го серпня ще двох інших осіб, багатих власників крамниць. Суд переслухав численних свідків, між ними і головного свідка 21-річну Денису Еткінс, яка була членкою „родини" Менсона, і яка також оскаржена в злочинах банди Менсона. Панна Еткінс зізнала, що вона була під гіпнозою Менсона під час вбивства. Вона щиро призналася до злочину, сподіваючися дістати меншу кару.

НАЙВИЩИЙ СУД ЗСА ВІДКИНУВ АПЕЛЯЦІЮ голови Об'єднаної Федерації Учителів в Ню Йорку Алберта Шенкера. Суд в Ню Йорку засудив Шенкера до 15-денної кари тюрми і до 250 доларової кари за те, що ним очолювана спілка учителів страйкувала, хоч суд наказав був їй припинити страйк. Ця спілка вчителів має 56,000 членів. Вона має заплатити кару 220,000 долярів за невиконання судового наказу. Не знати, коли Шенкер почне відбувати кару в тюрмі. Шенкер вносив апеляцію на основі того, що, на думку його адвоката, стейтовий суд порушив був його конституційні права. Найвищий Суд вирішив справу Шенкера більшістю 6-ох до 2-ох голосів.

В ГОРАХ НЕДАЛЕКО ПІВДЕННОГО БІГУНА знайшли скам'янілі останки рептилій, подібних до гіпопотамів, і ці останки є доказом на це, що сотки мільйонів років тому південні континенти Антарктика, Австралія, Африка, й Індія та Південна Америка творили одну цілість. Досі знайдено майже подібні останки рептилій на Південному бігуні та південній Африці. Тепер ці континенти розійшлися, і на Південному бігуні тепер нема рептилій, які жили там мільйони років тому, коли там була тепліша температура.

У СВІТІ

ЗАХІДНЯ НІМЕЧЧИНА ЗАПРОПОНУВАЛА Польщі довготерміновий кредит у висоті на 550 мільйонів долярів на закуп німецьких промислових машин. В цій справі вже йдуть німецько - польські торговельні переговори. Сподіваються, що в найближчому часі відбудеться конференція Західньої Німеччини й Польщі, яка закінчиться визнанням Німеччиною західнього польського кордону на Одрі - Нисі та встановленням нормальних дипломатичних взаємин між тими державами.

ПАПА ПАВЛО V ПРОСЛАВЛЯВ Перший Ватиканський Собор, скликаний сто років тому Папою Пієм IX. На тому Першому Соборі неначе залеґалізовано визнавані впродовж минулих сторіч зверхність і непомильність Папи. Відзначаючи те сторіччя — Папа заявив, що у практиці виявились безосновними острах і підозра щодо зверхности й непомильности Папи. Все ж, Папа признав слушність постанови Другого Ватиканського Собору про „колеґіяльну систему" в правлінні Церкви.

БРИТІЙСЬКИЙ ПРЕМ'ЄР ГАРОЛД ВІЛЬСОН ВІДКИНУВ внесення групи членів лівого крила своєї Партії праці, щоб Британія перестала солідаризуватись з ЗСА щодо В'єтнамської війни у зв'язку з „масакрою" в Сонґмі у березні в мин. році. Вільсон різко натаврував тих, які засуджують цілу Америку і її Уряд за справу, в якій не відбувся ще суд. Палата громад висловила довір'я урядові Вільсона, дармащо тільки більшістю 196 голосів „за" при 57-ох „проти", у 630-членному парляменті. Більшість послів взагалі не голосували.

ДО ПІВДЕННОГО В'ЄТНАМУ ПРИБУЛИ високі старшини з Пентаґону, однаково ті, які будуть оскаржувати, як ті, що будуть боронити поручника Вілліяма Келлі, який стане перед судом за вбивство 109 цивільних осіб в селі Сонґмі, що його звуть теж Май-Ляй. Ті старшини переслухуватимуть оцілілих в тому селі й інших свідків тієї події.

У ГРЕЦІЇ СТАЛАСЯ в минулий понеділок велика летунська катастрофа: пасажирський літак, який летів з Крети до Атен розбився об високу на 2.000 стіп гору за 25 миль на південь від атенського летовища. Причиною був гураган, сполучений із зливним дощем, в який влетів літак. Літак загорівся і розлетівся на кусні. Всі 90 осіб, що були в літаку згинули.

ІЗРАЇЛЬ РІШУЧЕ ЗАПЕРЕЧИВ і назвав „фантазіями для піднесення духа" всі вісті, що їх проголошено в Єгипті про ніби-то надзвичайно успішний рейд єгипетських вояків почерез Суезький канал, захоплення ізраїльської станиці, ударемлення єгипетським гарматнім вогнем ізраїльських намагань зірвати єгипетський прапор на здобутій станиці і т. п. Ізраїльці кепкують, що ті єгипетські вісті є частинами карнавалових святкувань в Єгипті.

ЕТІОПСЬКИЙ МОНАРХ ГАЙЛЕ СЕЛЯССІ ЗНОВУ ПОСЕРЕДНИЧИТЬ між Біяфрою і центральним урядом Ніґерії, щоб замирити ті дві країни чи бодай проголосити між ними воєнне перемир'я. В столиці Етіопії Аддіс Абабі має відбутися нова зустріч представників Біяфри і Ніґерії. Всі дотеперішні спроби замирення розбивались об принципову вимогу Ніґерії, щоб Біяфра, колишня Східня провінція Ніґерії відмовилась від своєї державної самостійности, — чого Біяфра не хоче зробити.

Сенат схвалив проєкт про перехід на емеритуру по 60-ім році життя

Вашинґтон. — Сенат 9-го грудня більшістю 53 до 37-ох голосів схвалив законопроєкт, який дозволяє переходити на емеритуру після скінчення 60-го року, але емеритура тоді становила б тільки 66 відсотків тієї суми, яку дістає той, що покидає працю по 65-ім році. Цю зміну закону про соціяльне забезпечення прийнято у зв'язку з податковим законопроєктом. Гадають, що вона не буде схвалена цього року в Конґресі. Проєкт про вчасніший перехід на емеритуру поставив сенатор - демократ із Вест Вірджінії Роберт С. Бирд, який додав до свого проєкту, що президент Ніксон мав би мати повновласть здійснити цю поправку тільки тоді, коли він вважатиме, що ця зміна не збільшуватиме інфляції. Сенат не схвалив пропозиції сенатора Едварда М. Кеннеді про те, щоб можна було відтягати від оподаткування 25 дол. коли хтось пожертвує на якунебудь політичну партію 50 долярів або і більше. Цю пропозицію відкинув Сенат більшістю 50-ох до 45 голосів. Президент грозив поставити вето проти законопроєкту, який збільшує звільнення від податкування суму з 600 до 800 долярів, і який пропонує збільшити пенсії соціяльного забезпечення на 15 відсотків. Гадають, що може проєкт про пенсії стане окремим законопроєктом, бо тепер він приєднаний до податкової пропозиції, і тоді Президент міг би його підписати. Передбачені ще торги на окремій Конґресовій Конференції в цій справі, і тепер ще не знати, що буде зі збільшенням пенсій.

Представники телевізійних стацій аналізують заяву Ніксона

Вашинґтон. — Зараз після закінчення пресової конференції представники трьох телевізійних стацій проаналізували становище президента Ніксона в різних справах, головним чином його заяву в справі критики телевізійних стацій віце-президентом Еґню. Герберт Кеплов, кореспондент в Білому Домі телевізійної сітки Нешенел Бродкастінґ Корпорейшен, заявив, що на його думку, президент Р. Ніксон „сильно підтримує віце-президента", бо ж він сказав, що Еґню діяв для загального добра і гідно та відважно виступав в обороні своїх переконань. Представник стації Колюмбія Бродкастінґ Систем Ірів Сіверейд підкреслив те, що ніхто на пресовій конференції не порушив справи не затвердження Сенатом номінації судді Клемента Гейнсворта. Сам Р. Ніксон не має претенсій до телевізії, радія й преси, але він погоджується з віце-президентом в тому, що телевізійні передачі повинні докладно відмітити факти від оцінок цих фактів, подібно, як це робить преса.

Президент Ніксон виголосить перед Різдвом нову промову про В'єтнам

Вашинґтон. — Президент Ніксон заявив групі 37-ох членів Конґресу, які передали йому в Білому Домі заяву з підписами 363.053 осіб про підтримку для його політики, — що він виголосить перед Різдвом цього року нову промову про ситуацію у В'єтнамі, при чому проголосить число вояків, які будуть відкликані з В'єтнаму. На своїй понеділковій пресовій конференції Ніксон заповів, що він проголосить своє рішення щодо дальшого відкликання війська „до двох-трьох тижнів". Офіційно відкликано вже з В'єтнаму 60.000 вояків, після чого залишилось там 484.000, але відкликування відбувається далі і до 15 грудня ц. р. повинно дійти до 75.000. Припускають, що Президент заповість відкликання дальших 35.000-40.000 і таким чином цифра відкликуваних перевищила б 100.000. Президент повторив на понеділковій пресовій конференції свою заяву з 3 листопада ц. р., що він відкличе з В'єтнаму всі американські фронтові війська. Коли стан американських військ у В'єтнамі виказував 542.000, то фронтових військ було 325.000. Таким чином плян президента Ніксона такий, що коло 200.000 американських військовиків з різних допоміжних частин залишились ще у В'єтнамі до кінця тамошньої війни.

Громада Трентону відзначила 75-річчя УНСоюзу

Трентон, Н. Дж. — Минулої неділі, 7-го грудня, місцева українська громада відзначила 75-річчя Українського Народного Союзу ювілейним бенкетом і концертом з багатою програмою. В залі Свято-Троїцької української православної церкви, за заставленими столами, зібралися біля двох з половиною сотень місцевих й довколишніх громадян, членів УНСоюзу та представників місцевих громадських установ, щоб пошанувати 75-річний труд найстаршої української установи у вільному світі. Свято влаштували союзові Відділи, а саме: 362 в Брістолі, який очолюють голова Иосиф Осередчук та секретар Федір Петрик; 245 в Трентоні, під проводом голови Осипа Гоянюка та секретаря Михайла Мартиненка і 116 в Трентоні, яким керує голова Іван Головко і секретар Степан Шилкевич, при співпраці з управою місцевого Українського Народного Дому, головою якого є Петро Булат, а секретарем Олександер Струк та Окружного Комітету Відділів УНСоюзу у Філядельфії під проводом гол. радного Степана Гавриша, до якого належать Відділи Трентону і Брістолю.

Свято відкрив І. Головко, який привітав приявних, зокрема гостей і представників установ. УНСоюз репрезентував на святі головний секретар Ярослав Падох, а Філядельфійську Округу гол. радний Степан Гавриш, її голова, Петро Тарнавський, секретар, та Іван Данківський, касир. Після цього о. пресв. Филимон Кульчинський відмовив молитву, по якій слідувала вечеря. По вечері товстмайстер д-р Теодосій Крупа підмітив вагу союзового ювілею й попросив до слова д-ра Ярослава Падоха, який з'ясував історичні заслуги Українського Народного Союзу в національному відродженні свідомости українських іміґрантів, які в ранні часи прибули сюди, втікаючи від економічного і політичного гніту в Україні й тут, як на глум, були зараховувані до чужих, ворожих нам національностей, а то й в їх організаціях змінювали їх силу і повагу. Від основання УНСоюзу, який своїми організаційнами

(Закінчення на стор. 3-ій)

Об'єднані Нації прийняли резолюції всупереч волі ЗСА і СССР

Об'єднані Нації. — Політична Комісія Об'єднаних Націй, яка складається з усіх членських держав ОН, прийняла у вівторок 8 вересня 67 голосами при 40-ка тих, що стримались від голосування резолюцію з закликом до атомових суперпотуг — негайно припинити переговори в атомовому озброюванні, не чекаючи висліду переговорів про обмеження різних родів стратегічної зброї. Однаково З'єднані Стейти, як Совєтський Союз, себто всі членські держави НАТО і так зв. Варшавського пакту, були проти тієї резолюції, ставши на становище, що не треба перешкоджувати нею американсько-совєтським переговорам, які йдуть в Гельсинках. Речники ЗСА і СССР одностайно запевнювали, що переговори в Гельсинках знаходяться „на добрій дорозі". Резолюцію голосили 15 невтральних країн, головно з Азії й Африки. Прийнято теж резолюцію, яку зголосив представник Мальти, — яка поручала Женевській конференції роззброєння взяти на увагу загрозу існуючу від „радіологічних метод воювання" і від використання космічного обширу для воєнних цілей. ЗСА і СССР були також проти тих обох резолюцій. Прийняття тих резолюцій було успіхом усіх малих і неатомових держав, які віддавна виступають проти верховодства атомових суперпотуг. Тому, що всі члени Політичної Комісії є одночасно членами Генеральної Асамблеї ОН, то нема сумніву, що Генеральна Асамблея ті резолюції затвердить.

ЗСА поручають Ізраїлеві звільнити окуповані ним арабські землі

Вашинґтон. — Державний секретар Вілліям Роджерс, промовляючи на бенкеті „Конференції Галяксі щодо освіти для дорослих", широко з'ясував становище З'єднаних Стейтів в справі ізраїльсько-арабського конфлікту. Він ствердив, що впродовж вісьмох місяців велися в цій справі наради на форумі Об'єднаних Націй між „чотирма великими" та окремо між ЗСА і СССР — без позитивного висліду. Останню конкретну пропозицію Америка переслала Совєтам 28 жовтня і Совєти дотепер на неї не відповіли. В. Роджерс заявив, що ЗСА займають посереднє становище, йдучи назустріч однаково бажанням Ізраїлю, як арабів. Тому ЗСА підтримують арабське становище, що Ізраїль повинен — згідно з резолюцією Ради Безпеки ОН з 22 листопада 1967 р. — звільнити окуповані ним під час війни у червні 1967 року арабські землі, але й підтримують становище Ізраїлю, що арабські держави повинні зобов'язатися до зберігання миру й відмовитись від войовничої супроти Ізраїлю постави. Роджерс допускає тільки „несуттєву" коректуру кордонів з увагою на безпеку всіх заінтересованих сторін. Він виступив теж проти анектування Ізраїлем східньої, колишньої йорданської, частини Єрусалиму, заявивши, що ЗСА не можуть погодитись на „односторонні акти" в справі Єрусалиму та на „експансіонізм" збройними засобами. Але Роджерс признав, що Єрусалим повинен становити одну адміністраційну цілість, з повною свободою рухів на його терені для жидів, християн і мусульманів. ЗСА готові теж причинитися „щедрими пожертвами" до розв'язання проблеми арабських втікачів, „взявши на увагу їх бажання та безпеку й інтереси всіх країн". За найпершими коментарями — промова В. Роджерса є відхилом від дотеперішнього становища ЗСА, яке допускало територіяльні концесії для Ізраїлю. Ця зміна становища ЗСА повинна злагіднити антиамериканські настрої в арабському світі.

Посадник Нюарку відмовляється зізнавати в суді, покликуючися на Конституцію

Нюарк, Н. Дж. — Посадник цього міста Гю Дж. Аддонізіо відмовився відповідати на запити судді під час судової розправи в справі хабарів, якими будівельні контрактори старалися приєднати собі членів Міської Управи. Посадник Аддонізіо не хотів навіть відповісти на запит судді, чи на засіданні Міської Ради обговорювано справу контрактів, яку дістала фірма Валентайн Електрік Компані. Прокуратор Фредерік Б. Лейсі, який веде переслухання в справі непорядків в Міській Управі, негайно звернувся до федерального судді Роберта Шо, щоб судово наказав посадникові відповідати на запити судді. Коли б посадник тоді не хотів відповідати, то це була б образа суду, за що його можна б було покарати. Але правники пригадують, що Найвищий Суд ЗСА вирішив, що не можна свідка змушувати до відповіді, коли він твердить, що відмовляється відповідати тому, що не хоче себе оскаржувати згідно з П'ятою Поправкою до Конституції.

ДЕМОНСТРАЦІЯ ЖИДІВ ПРОТИ СССР

18 американських жидів прикували себе кайданами до залізних воріт перед совєтською амбасадою у Вашинґтоні на знак протесту проти антисемітської політики большевицького уряду. На світлині бачимо, як американський поліціянт перерізує великими ножицями кайдани одного з тих демонстрантів. Всіх їх арештовано й оскаржено у заколоченні публічного порядку.

КАРДИНАЛ ДЕ ФЮРСТЕНБЕРҐ З'ЯСУВАВ ДЕЛЕҐАЦІЇ УККА ПРОЦЕДУРУ І КОМПЛІКАЦІЇ ДЛЯ ВСТАНОВЛЕННЯ ПАТРІЯРХАТУ УКЦ

Кардинал де Фюрстенберґ

Філядельфія. — Як уже інформовано, префект Священної Конґреґації для Східніх Церков Кардинал Максиміліян де Фюрстенберґ, який прибув до Філядельфії як висланник Папи Павла VI на святкування десятиріччя встановлення Митрополії Української Католицької Церкви в З'єднаних Стейтах Америки, прийняв в суботу, 6-го грудня, на майже двогодинній авдієнції делеґацію Екзекутиви Українського Конґресового Комітету Америки, вислухав її заяви-становища в справі Патріярхату УКЦеркви як найбільшого під сучасну пору прагнення українців-католиків та опісля сам і у відповідь на запити з'ясував компетенції і процедуру творення патріяхатів і комплікації відносно патріярхату УКЦеркви. Повний текст листа-меморандуму Екзекутиви УККА був надрукований в українському перекладі у вчорашньому виданні „Свободи". Текст цього меморандуму зредаґував д-р Володимир Душник. В делеґації Екзекутиви УККА — як уже інформовано — взяли участь: екзекутивний віце-президент Иосип Лисогір, який очолював делеґацію та був її речником, віце-президент пані інж. Стефанія Пушкар, секретар Ігнат Білинський, екзекутивний директор мґр Іван Базарко, правний дорадник адв. Іван Робертс та проф. Петро Стерчо, д-р Степан Ворох, мґр Іван Винник, д-р Володимир Душник і ред. А. Драган. Авдієнція відбулася за посередництвом Митрополита Амврозія Сенишина в конференційній залі митрополичої канцелярії о год. 11-ій перед полуднем. Кардинал де Фюрстенберґ прийняв делеґацію в асисті своїх секретарів монсіньйорів Джана Нолена і Августина ді Біяджіо. Нікого іншого під час розмови не було.

Кардинал де Фюрстенберґ увійшов до конференційної залі, в якій делеґація Екзекутиви УККА на нього вже очікувала, та з кожним окремо привітався. Перед формальними розмовами, п. Й. Лисогір представив Кардиналові кожного з делеґатів, з'ясовуючи, що приявні репрезентують об'єднані в УКККА всі ґенерації двох мільйонів українських поселенців в Америці та їх нащадків. Кардинал де Фюрстенберґ час-від-часу встрявав у розмову, ставлючи запити чи висловлюючи свої завваги.

З черги п. Й. Лисогір відчитав листа-меморіял. Опісля були запити і відповіді, що відносилися до з'ясованої в листі-меморіялі справи: завершення Української Католицької Церкви створенням її патріярхату. Й. Лисогір додатково з'ясував, що саме справа патріярхату викликала серед українців-католиків найбільший ентузіязм та що вона є їх під цю пору найбільшим і єдинодушним прагненням. Кардинал де Фюрстенберґ із замітною увагою вислухав з'ясувань, час-від часу перериваючи їх запитами.

Відповідаючи на заяву п. Й. Лисогора, Кардинал де Фюрстенберґ насамперед висловив свої великі симпатії до українського народу та своє щире співчуття до його терпінь. До Філядельфії приїхав він як висланник Святішого Отця, а не як префект Священної Конґреґації для Східніх Церков. Плянує відвідини українських та всіх інших орієнтальних церковних груп в Америці. Священна Конґреґація для Східніх Церков не є організацією, що встановляє закони, а тільки адміністраційним тілом. Тому і встановлювання патріярхатів не належить до компетенції Конґреґації, а тільки Папи або Екуменічного Собору. Другий Ватиканський Собор встановив декрет, але треба ще опрацювати систему щодо повновластей і юрисдикції патріярхів. Саме тепер окрема комісія перевіряє цілу систему канонічного права відносно східніх Церков. Ватиканський Собор рішив, що патріярхи повинні мати юрисдикцію над вірними на території свого патріярхату, а не над вірними поза тією територією. Проте, мається на думці потребу якогось зв'язку позатериторіяльних вірних з патріярхатом і цей зв'язок окреслено словом „аґґреґатус". Існує розбіжність думок щодо інтерпретації цього окреслення. Ще не вирішено, чи „аґґреґовані" єпископи мали б право участи в патріярхальних синодах та з правом якого, активного чи пасивного голосу. Кардинал де Фюрстенберґ сподівається, що комісія, яка перевіряє канонічне право для східніх Церков, повинна б уже вкоротці винести відповідні рішення. Але щодо встановлення патріярхату, то рішення в цій справі належить Папі та (або) Еку

(Закінчення на стор. 3-ій)

В Ню Йорку заарештовано 48 осіб під час демонстрації проти Ніксона

Ню Йорк. — 9-го грудня президент Ніксон прилетів до Ню Йорку, щоб дістати відзначення Національної Футбалевої Фундації під час прийняття в готелі „Волдорф - Асторія". В сусідстві готелю зібралося коло 3.000 демонстрантів проти війни, які підняли червоний прапор і кидали камінням на поліцію, яка відобрала цей прапор. Після того група демонстрантів вибили вікна в крамниці Сакса на П'ятій авеню та в інших сусідніх крамницях. Під час того заарештовано 48 осіб, 7 поліцистів були поранені. Поранений був на лиці інспектор поліції Дейвід Фоллек. Президент Ніксон не бачив демонстрантів, бо він увійшов до готелю бічним входом. Президент виголосив півгодинну промову про спорт, кажучи, що спортовці мають здібність програвати і знову ставати до змагу та ще раз пробувати. Президент Ніксон є 13 особою, яка дістає відзначення Національної Футболевої Фундації — Золоту Медалю. Президент згадав, що тексаська дружина виявила свою охоту виграти змагання, і тому вона заслужила собі на те, щоб бути крайовим чемпіоном в цьому 100 році футболу в коледжах. На прийнятті було 1.400 осіб, які заплатили по 100 дол. вступу на прийняття у Великій Балевій залі у готелі „Волдорф-Асторія".

СВОБОДА SVOBODA
UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined), by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Subscription Rates: One year $18.00; six months $9.50; three months $5.00. For UNA members monthly 65¢.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Важливі справи без уваги

„Клопіт той, що американська публіка живиться не важливими, а драматичними подіями нашого часу", — писав недавно автор друкованої в численних газетах синдикованої колюмни „Речі з столиці", Тед Шулц. Цей вислів досвідченого американського журналіста потверджує відому правду, що американські газети й журнали, знаходячись у завзятому комерційному суперництві, ганяються за таким матеріялом, що його вартість оцінюється не за їх значенням для народу і світу, а за сприйманням масового читача.

Протягом останніх тижнів американські газети переповнені трьома справами: подробицями про „масакру", яку буцімто американська чета вчинила 16 березня 1968 р. в південно - в'єтнамському селі, полемічними випадами проти віце - президента Спіро Еґню та вістками довкола схоплення вбивників фільмової зірки Шейрон Тейт і шістьох інших осіб в Каліфорнії. Неначе на марґінесі тих „головних" справ подається вістки і коментарі про напружені відносини між Конґресом та Президентом і різні комбінації на тему кандидатур на сенаторів і губернаторів у виборах в наступному році.

Тим часом у світі відбуваються такі події, які започаткували новий етап у міжнародних відносинах. Новий соціялістичний уряд у Західній Німеччині радикально змінив дотеперішню політику тієї держави: підписавши пакт проти поширення атомової зброї, урочисто відмовився від неї, розпочав переговори з СССР і запропонував Польщі 550 мільйонів кредиту з обіцянкою визнати кордон Польщі на Одрі-Ніссі. У Гельсінках ведуться американсько-совєтські переговори про припинення перегонів у продукції зброї для масового винищування. Франція зреклася свого опозиційного становища супроти переговорів з Британією в справі приступлення цієї останньої до могутньої Европейської Економічної Спільноти, Америка погодилася протягом двох років звернути Окінаву Японії, що уможливить Японії, третій найсильнішій економічній потузі світу, грати передову ролю в Азії і на Далекому Сході...

Кожна з цих подій має величезне значення, а всі вони разом є своєрідним міжнародним феноменом. Але широка публіка ними не цікавиться, бо вона живиться сенсаціями.

Молитва у школі

Мільйони сердець віруючих людей жвавіше забились, коли радіовисильні світу принесли не тільки вістку про щасливий лет на Різдво 1968 року американських астронавтів з „Аполло-8" довкола Місяця, а й слова з Біблії, яку читав полк. Борман на віддалі сотень тисяч миль від Землі. Так, як відомий учений, академік Павлов, без огляду на совєтські ордени, щоразу скидав капелюха перед церквами, так і американські астронавти виявили тим актом свою глибоку пошану до Творця людини і світу.

Недавно до Найвищого Суду ЗСА надійшов внесок атеїстки, яка домагалась, щоб суд заборонив астронавтам проказувати в космосі молитву або читати уривки із Святого Письма. Найвищий Суд ЗСА відкинув той внесок, бо хто і на якій підставі може заборонити віруючим будь-де молитись? Молитву проказують члени Конґресу, моляться також вояки й старшини Збройних Сил ЗСА; навіть на американських грошових знаках написано: „На Бога уповаємо".

Висить у повітрі, як складна й невирішена проблема, справа молитви дітей у державних школах. Совєтська і американська системи та способи життя тотально відмінні. В совєтській школі заборонено не лише молитись, а й згадувати про Бога, якого має заступати безвірницький „комунізм". Але і в американських державних школах вже кілька років заборонено дітям і вчителям проказувати вранці молитву. З такого акту задоволені невіруючі та приналежні до інших, не християнських віровизнань, але з нього незадоволені християни. Не задоволені й ми, українська спільнота в ЗСА, адже більшість із нас прибули до цієї країни саме тому, що вдома вороги „і помолитись не дають", за висловом Т. Шевченка.

Останніми місяцями серед американського народу помітна більша реакція на таке рішення Найвищого Суду: у багатьох стейтах вчителі й учні проказують самовільно вранішню молитву до Бога, не примушуючи, звичайна річ, молитись тих, які ростуть недовірками чи належать до інших віровизнань. Прийшов час, щоб Екзекутива УККА внесла й українську петицію до Найвищого Суду ЗСА у цій справі — від імени мільйонової української спільноти.

К. Крупський

ШКІДЛИВА МОНОПОЛІЗАЦІЯ

Опублікована у Великій Британії в 1968 р. перепачкована на Захід праця літературного критика Івана Дзюби „Інтернаціоналізм чи русифікація?" хоч не викликала в американській пресі такого великого відгуку, як, наприклад, книжки Солженіцина та інших російських письменників, все ж таки рецензії і замітки про неї дісталися на сторінки таких поважних американських журналів, як, „Проблемс ов Коммюнізм", „Форін Афферс", „Сетардей Рівю" та інші.

Для українця, який читає нашу пресу, не є таємницею, чому світ по-різному трактує українських і російських переслідуваних інтелектуалів. Ми знаємо, що основною причиною цього є те, що Іван Дзюба, Вячеслав Чорновіл та інші українські інтелектуали є синами поневоленого народу, який мусить боротися за свою національну незалежність.

Натомість багато українців не знають, а можуть тільки догадуватися, чому праця Івана Дзюби не знаходить належного відгуку таки серед нашої української спільноти? Її чомусь навіть не потрактували так, як надруковану у Франції книжку Чорновола „Лихо з розуму".

Від часу опублікування книжки Івана Дзюби вже проминуло більше як рік часу, і щойно в останньому часі, завдяки добрим людям з Чикаґо, познайомився я з цією незвичайно цінною працею. Не всі ж українці в Америці мають зв'язки з видавництвом в Німеччині, де вона друкувалася, і тому велика частина заінтересованих очікували в надії на те, що знов хтось займеться розповсюдженням цієї книжки, про яку довідуються зі своєї і чужої преси.

Книжка „Інтернаціоналізм чи р у с и ф і кація?" справляє на читача колосальне враження. Вірю в те, що вона знайде англомовних читачів серед інтелектуальних кругів. Вповні погоджуюся з д-ром Степаном Олійником, який у передмові до неї пише: „Вона являє собою своєрідний докір новій українській еміґрації, що протягом 20-літнього перебування за кордоном у відносно вільних умовах не спромоглася дати працю подібної сили і вартости".

Праця Івана Дзюби „Інтернаціоналізм чи русифікація?" відмінна від книжки „Лихо зрозуму", що є радше збіркою документів, клопотань, заяв і т. п. не одного автора. Іван Дзюба у своїй праці мав кращу нагоду виказати рівень свого інтелекту, і хоч ця тема для нього, як для літературного критика, здавалося б, не є дуже вдячною, він вив'язався з неї блискучо. Думаю, що досі ніхто так систематично, з докорінним знанням та глибиною гуманної філософії не доказує так переконливо русифікації України, як це робить Іван Дзюба. Дзюба вчить нас усіх, як треба представляти перед світом визвольну справу України.

Дзюба переконливо доводить, що український нарід ніколи не гнобив нікого і любить інші народи, включно з росіянами. Тому кожен совісний читач його книжки симпатизує покривдженим українцям і осуджує росіян за їхню ненависть до українського народу та за нищення української мови, культури і всього, що українське. Дзюба переконливо оскаржує росіян і не залишає їм місця на викрути за їхні злочини в Україні. Він доказує абсурдність плянованого Москвою „злиття" народів. Його одвертість і прямолінійність у закидах подивугідні.

Дзюба не ставить Москві половинчастих домагань. Він домагається повного респекту до української національної окремішности, як до нації, яка повинна свобідно, без московських втручувань керувати своїм господарським життям.

Як на „провінції" зачуваємо, перешкодою в поширенні Дзюбиної книжки є спори за „копірайт" (авторське право), що в світлі нинішньої ситуації в Україні виглядає так, якби хтось спорив за дрібнички біля пожежі, яка вимагає негайного рятунку. Думаю, що якби деякі наші політики посідали лише частинку з того патріотизму, який виявив Іван Дзюба, то нині його книжка вже була б на столі в кожного свідомого українського еміґранта. Її текст передруковувала б вся українська преса у світі, і я певний, що це ні трохи не вплинуло б від'ємно на продаж цієї книжки, бо наші люди жертвують мільйони з а п рацьованого гроша, коли цього потрібно.

Придався б тут і нам Дзюба, щоб опам'ятав тих наших політиків, які є замалими, щоб зробити щось мудре, а завеликими, щоб тільки шкодити справі.

Останнім часом наші політики з Чикаґо розіслали свій „збірник документів" і закликають о б 'єднуватись довкола ще якихось комітетів. В цій їхній „великій політиці" був би прекрасний матеріял для Гоголя, якби жив, щоб висміяв ту наготу людей, зіпсутих чужиною.

„Глибоко філософічні" аналізи нашого суспільного життя, не раз роблені в нашій пресі, зовсім нічого не дають, бо наш загал своїм „простим оком" добре бачить, як ріжуть під собою гілляки наші провідники, що так пристрасно воюють за права „леґітимности" у той час, коли в Україні йде боротьба за „бути або не бути".

Я, грішний, волію такі акції в обороні України, як свого часу робив УККА, бо вони в теперішній констеляції політичних сил у світі щось дають. Правда, були часи, коли фанатизм був потрібний в нашій визвольній боротьбі, але тепер більше потрібний патріотизм, керований розумом і доцільністю.

Очевидно, що своїм виступом Дзюба припечатав свою особисту будуччину, але ми всі бачимо в цьому його виступі і розум і доцільність. Ми не можемо бачити доцільности в амбіціях тих, які поза Україною стоять на перешкоді в корисній праці, яку ми успішно могли б робити для визвольної справи українського народу.

Виходить, що тільки час покладе край цим аномаліям. Ще 10-15 р о к і в — і сліду не стане по сіячах незгоди, а їхні нащадки правильніше розумітимуть свою ролю і відношення до України. Вони розумітимуть те, що політичний провід в Україні належатиме не втікачам - еміґрантам, а українській інтеліґенції, що ділила з народом долю і недолю.

Шукання іншої форми вертепу

(Б.). — Чимраз більше й чимраз частіше помічаємо в сучасній людині голод на міти, які стали б для неї новим і свіжим духовним джерелом; чимраз частіше людина звертається до ритуальних форм, які дозволили б їй чи допомогли б їй інтуїтивно зрозуміти речі, до яких інтелект, може, не має ключів. Тож зовсім не випадково зустрічає перевтілення старих ритуальних форм у театрі, і зовсім не випадково мистецькі явища (музика, театр, поезія) відбуваються в церквах, тяжіючи до первісної єдности елементів метафізики і мистецтва.

Першою такою спробою, яка заторкнула також дещо український світ, була великодня вистава картини Юрія Соловія в церковці Юнітаріян Сосайті, 70 Говм Вв-ню в Рутерфорді. Слово „церковця" вжите тут умовно, без релігійних коннотацій.

Цього Різдва відбудеться спроба оживлення старих українських вертепних традицій, заторкуючи при тому американське життя. У неділю ввечері 21 грудня відбудеться в згаданій вище церковці своєрідний вертеп, який включатиме різдвяну поезію українських, американських, англійських, ірляндських та португальських поетів, читану англійською та українською мовами (читатимуть Віра Вовк, Оля Кириченко, Ненсі Рой). Ця поезія буде органічно вплетена в музично - вокальні елементи (з участю Дарії Каранович, Р. Венке, А. Добрянського, Вілл Роя, І. Шугана). Зорове враження доповнюватимуть картини Юрія Соловія „Мадонна голодних років" та „Цикл життя".

Це буде скромна спроба усучаснити давні традиції, зробити їх повноцінними для модерної людини. Чи спроба ця повноцінна, чи принесе вона хоч частинне задоволення духовного голоду сучасної людини — виявить майбутнє. Тепер можна тільки запросити людей бути свідками й учасниками цього дійства — і організатори вечора - вертепу щиро таке запрошення простягають.

„Довідник без довідника"

Під таким заголовком київська „Літературна Україна" з 2-го грудня ц. р. опублікувала статтю, в якій на багатьох прикладах показано разючі розбіжності між тим, що вивчають з української або російської літератури у середніх школах, і тим, про що запитують з цих предметів на іспитах для вступу до високих шкіл і навіть технікумів. Можна сказати, що зроблено це навмисно, щоб гуманітарним наукам взагалі, а вже особливо літературі українською мовою „вкорочувати життя".

Кандидати на студентів одержують перед іспитами довідник про головні твори письменства, які вони повинні прочитати і вміти проаналізувати, як також знати бодай коротко біографії письменників. Але в середніх школах не викладають більшости з того, що зазначено в програмі - довіднику для вступу до високої школи. Крім того, „викликає занепокоєння і зміст програми. Чим керуються її укладачі, оминаючи головні твори Т. Шевченка?" — у програмі пропущено навіть його „Заповіт", „Думи мої", п'єсу „Назар Стодоля" та ін.

Зазначається також, що „.... невиправдано бідно представлена в програмі середньої школи творчість І. Франка, а в тій програмі, що є в довіднику, вона ще бідніша. Складається враження, що І. Франко лише боровся проти несправедливости і закликав інших до боротьби, і ні про що інше не писав. Хоча б кілька поезій пропонувала програма із збірки „Зів'яле листя", драму „Украдене щастя". А де ж у програмі інтимна лірика?"...

Виявляється, що в програмі довідника немає нічого навіть про життя та творчість таких совєтських українських авторів, як О. Довженко, Ю. Яновський, Остап Вишня, І. Кочерга та багато інших.

СПУСТОШЕНИЙ ТЕРЕБОВЛЯНСЬКИЙ ЛІС

У „Літературній Україні" з 5 грудня письменник Вол. Ґжицький зі Львова розповів про спустошення, що їх зазнав великий Теребовлянський ліс: „Він збіднів не тільки на представників ссавців, а й на птахів". Автор нагадує, що „природа створила звірину не тільки для розваги людям, а й для здоров'я лісу. Дик із своїм численним сімейством може переорати за день гектари лісу, шукаючи лісових шкідників. У цьому подвійна користь: нищиться шкідників, зрушується ґрунт"... Але Теребовельський ліс майже порожній, а браконьєри з рушницями добивають там останніх звірят. Автор пропонує, згадуючи й про інші ліси в Україні, заборонити полювання на кілька років та залишати в лісах на зиму бодай якесь сіно, галуззя дерев тощо.

Леся Лисак

У ЗИМОВИЙ ВЕЧІР

Те, чого вже немає, видається іноколи таким недійсним, ніби його ніколи не було... У думках пересуваються ряди картин таких відмінних від теперішнього світу, що про них уже тільки розповіді снувати. Напівзабуті, появляються ще часами в уяві, і... скажіть, ви ще пригадуєте собі, як у зимові вечори, довгі, засніжені вечори, у сільських хатах жінки пряли кужіль?

Трохи античністю, трохи ідилією війнуло від картини. Дерев'яні лави попід стіни хати, лави біля печі. На них жінки сидять, у довгий вечір, коли каганчик під стелею блимає, а за вікном снігом мете. На кужелі пухнастий клубок прядива — льну, конопель. Одна рука висмикує з клубка малесенькі жмуточки, розтягає їх у нитку, — друга рука мотає нитку на веретено. Сіра, негладка нитка, з якої колись буде тверде, туге, господарське полотно. Кожний рух жіночих пальців — маленький кусничок нитки. Скільки треба цих кружляючих порухів жіночих рук, щоб створити шмат полотна на одну сорочку, тугу та тверду?..

Ах, така давня ця картина, що треба зусилля пам'яті, щоб її побачити! Та все таки прийшла вона чомусь у довгий зимовий вечір, прийшла в інший світ, в інший час, коли вже ніде ніхто — там, де колись льняні нитки пряли — вже не пряде. Прийшла і принесла з собою стару казку, одну з тих, що при кужелі в зимові вечори розказували. Послухаєте?

Давно, давно жив мудрець. Великий мудрець то був. Багато книг він прочитав, багато дум над книгами передумав. Та в ніякій книзі не знайшов він відповіді на питання: з чого сила людської душі постає? А якщо і знайшов, то це не була така відповідь, якої він шукав. Тож вирішив піти у світ і самому про це розвідати.

Ходив по світу мудрець, різних людей питався, але того, що хотів знати, ніхто йому не міг сказати. Аж порадили йому люди зайти до одного старого чоловіка, що довгий вік прожив, не одне бачив, не одного навчився. Пішов до нього мудрець, пішов до самотньої хатини, що із старости аж у землю вгрузла. Застукав до дверей і перед порогом ждав. Вийшов з хатини старець старий - престарий, білий - білісінький, з бородою аж до колін, та, видко, немічний дуже, бо аж двома палицями підпирався.

Поклонився йому мудрець і промовив: „Казали люди, що ти багато бачив, чув і багато знаєш, добрий старче. То може ти на своєму довгому віку дізнався, з чого походить сила людської душі".

Натужив вибляклі очі старець, приклав руку до вуха: „Ані тебе добре не бачу, чоловіче, ані не чую добре. Із-за моєї немочі старечої трудно мені з тобою розмовляти. Але в мене ще є батько, може він скаже тобі те, про що питаєш".

Здивувався вельми мудрець, що у такого старика ще батько живе, і подумав, що батько напевно ще кволіший за сина. І вдруге здивувався, бо на порозі інший старий чоловік став і, хоч батьком був першому, молодшим за нього виглядав.

Проте, волосся в нього було вже не зовсім біле, а тільки сивиною присипане. Борода у нього була вже не до колін, а лише до пояса. І не двома палицями він підпирався, а одною. І вклонився йому мудрець і промовив: „У мене питання єсть, та не знаю, чи чуєте мене і чи бачите, старче".

„І бачу, і чую тебе добре, — відказав старий чоловік, — та чи знатиму відповідь на те, про що питаєш? Але ти не турбуйся: у мене ще батько є, він більше від мене прожив, більше й знає. Його я покличу на розмову з тобою".

І втретє здивувався мудрець, бо за хвилину на порозі став третій чоловік, що приходився батькові другому, а дідом першому старому чоловікові. Та який же ж він був відмінний від свого сина та внука! Тільки трохи сивий був, з бородою не до колін, не до пояса, а тільки по груди, не пригнутий віком, як внук і син, і без опори ніякої, без палиці, рівно стояв.

Вельми здивувався мудрець і промовив: „Прийшов я сюди про одну правду розпитати. Бачив твого внука, бачив твого сина і ось бачу тебе, старче. І не можу збагнути, як це воно так діється: Твій внук — наймолодший із вас трьох — найбільше немічний. Твій син — старший за нього роками — сильніший за нього. А ось ти сам, за них двох старший, найсильніше держишся. Вож внук твій на дві палиці спирається, син на одну тільки, а ти без ніякої підпори рівно стоїш. Чому це так?"

Засміявся дідуган голосом міцним та дужим. Засміявся та й промовив:

„Не роками міряти людську силу й неміч, чоловіче мудрий, не роками, а тим, як людина життя проживає.

„Коли такі, як ми, виростали, то вірили, що чоловік, при Божій допомозі та при власній волі усе подолає. Тож твердим було наше покоління.

„Коли мій син виростав, тоді вже люди менше зусиль від себе вимагали, а більше труду від інших сподівалися. Це зробило їх слабшими за нас.

Коли ж мій внук виростав, люди забули за твердий труд, за власні сили і стали поклонятися бездушним машинам, які все за них мали б зробити. І від того вони стали безсильними".

Це не моя вигадка, ця казка. Я чула її в далекому, неіснуючому світі, там, де у зимові вечори пряли шорсткі нитки. Може й ця розповідь така дивна, як отой давній світ...

Інж. Зеновій Кохановський

СВІТЛЕ І БАГАТЕ МИНУЛЕ

(У 60-ліття Львівського УТТ і 20-ліття Філядельфійського Відділу ТУІА)

(4)

— Праці над виданням книжки „Сільський Господар" в опрацюванні інженерів В. Вакуловського, П. Дубрівного і М. Каплистого.

В співпраці при виданні енциклопедії НТШ інженерів Б. Лучаковського, І. Сірого і І. Черника.

— Праці над виданням книжки про Союз Визволення України, інж. П. Дубрівний.

— Праці над термінологічним словником — інж. З. Дибуляк.

На протязі існування Відділу чимало його членів осягнули маґістерські та докторські ступені.

З науковою діяльністю Відділу тісно пов'язана його стипендійно-видавнича діяльність. Турбуючись за доріст та за стан української науки, Відділ від початку свого існування збирав фонди на стипендійно-наукові цілі. З тією метою став уряджувати репрезентаційні балі на високо культурному поземі. Завдяки доброзичливості нашого громадянства прибутки з тих імпрез і датки поодиноких членів, дозволили Відділові в тій ділянці розвинути значну діяльність.

В цифрах ця діяльність представляється так:

По сьогодні Стипендійно-Наукова комісія Відділу уділила дотацій: на Фонд Катедри Українознавства при Гарвардському університеті — дол. 10,500.00, на Католицькій університет в Римі — 1,100.00, на стипендії студентам високих шкіл біля — 4,500.00, студентам Курсів Українознавства при Пен. університеті — 800.00 на видання Енциклопедії Українознавства НТШ — Сарсель — 500.00, Інститутові ім. В. Липинського — 500.00, на видання книжки „Виникнення трьох слов'янських націй — автора проф. д-ра М. Чубатого анг. мовою — 500.00, на музей при Церкві Пам'ятнику в Бавнд Бруку — 500.00, на середнє шкільництво — 150.00, на Термінологічний Центр — 100.00, на видання книжки Лесі Українки — 25.00. Разом на видавничо-стипендійно-наукову діяльність видано 19.175.00 дол.

До видавничої діяльности Відділу належить видавання — від 3-ох до 6-ох чисел „Бюлетеню" на рік з метою інформувати членство про життя Відділу, а спеціяльно тих членів, котрі через обтяження професійною або громадською працею не можуть тимчасово бути активними у Відділі.

Суспільно-харитативно-допомогова акція займає також поважне місце в діяльності Відділу. Сюди належить зачислити датки на: УККА, ЗУАДК, Пласт, СУМА, „Тризуб", хор „Кобзар", Мистецьку Студію, КоДУС, фонд будови пам'ятника Т. Шевченкові та ін.

Загальна сума на ці цілі сягає 3,200.00 дол. Дотеперішна матеріяльна поміч відділу хворим інженерам, залишенцям у Европі та родинам покійних членів виносить біля 3.300.00 дол.

Разом на добро громади видав відділ за час свого 20-літнього існування 25.675.00 дол.

Багато уваги присвячував Відділ плеканню товариського життя не лише між своїми членами, але також з студентською молоддю і з старшим громадянством. З цією метою Відділ уряджував щорічно репрезентативний баль в карнавалі, зустріч зі студентами з початком кожного академічного року та спільні зустрічі з членами Лікарського Товариства і Ветеринарних Лікарів. Для своїх членів і їх родин уряджувались влітї спільні з іншими Відділами зустрічі в наших гірських оселях та осінні пікніки для своїх членів, їх родин і гостей в околицях Філядельфії.

Громадська д і я л ьність творить велику ділянку в праці Відділу. Відділ зразу при заснуванні прийняв засаду, що праця для громади є так само важлива, як для власного товариства. Члени, які працюють для громади, не мають жадних докорів збоку Управи, навпаки мають її підтримку. Для праці в громаді Відділ віддав до диспозиції велику частину свого активу. Напевно жадна такого роду орґанізація у філядельфії не має стільки заанґажованого свого потенціялу у громадській праці, як Відділ Товариства Інженерів. Годі на цьому місці подати всіх тих членів Відділу, які трудяться для добра громади. Їхні імена і діла напевно займуть поважне місце в майбутніх аналах товариства.

10-літню річницю заснування Відділу відзначено:

Виданиям у збільшеному об'ємі ю в і л е йного числа „Вістей Українських Інженерів" ч. 2/3 за квітень-вересень 1959 р., виключно силами філядельфійських інженерів, з вміщенням хронологічної історії 10-ліття Відділу.

Улаштованням ювілейного свята, яке складалося з: докладової, концертової і бенкетової частин. Те свято відбулося в готелі „Адельфія" при участі багатьох визначних представників Церкви і громадянства на чолі з Їх Ексцеленцією, Владикою Йосифом Шмондюком.

Оце вдруге Філядельфійський Відділ з б и р а є ться святкувати свій ювілей, тим разом двадцятилітній. Для відзначення свята працює Ювілейний комітет під проводом інж. Е. Филиповича у співпраці з усіма живучими колишніми головами Відділу. Окрема Редакційна колеґія підготовляє ювілейне число журналу „Вісті Українських Інженерів". В програмі — бенкет, запланований на 13 грудня ц. р. в залях Шератон-готелю з концертовою і товариською програмою. Бенкет попередить наукова конференція з цікавою програмою для ширших кругів громадянства. Філядельфійські інженери впевнені, що й цим разом громадянство численно завітає на їхнє свято і докаже, що так само, як інженери, дорожать громадою.

На новому етапі пройшло 20 років, як 20 днів. А все таки багато членів минулось. На щастя і на радість, їх місце поповнюється вдвоє, втроє, новими, молодими членами. В їхніх руках ріст, сила і будучність товариства. Хай світле і багате минуле нашого Товариства притягає їх до гурту і хай буде їм дороговказом в праці для добра свого і своєї громади.

(Кінець).

Успіх українського етимологічного словника

Вінніпеґ. Крім багатьох університетів і бібліотек, що замовляють етимологіч н и й словник проф. Яр. Рудницького для своїх книгозборів, як перший того роду слов'янський лексикон в англійській мові, в останньому часі появилось декілька рецензій в наукових виданнях, що високо оцінюють вартість цього словника. Найбільш похвально висловився про цю працю французький славіст Ж. Вейран у журналі Паризького Лінґвістичного Т-ва (1969) підкреслюючи, що словник проф. Рудницького „своїм задумом і виконанням стоїть в аванґарді етимологічних дослідів і лексикографії". Проф. Яр. Славутич в свіжій рецензії в „Північному Сяйві" (Т. IV.) назвав цей словник „епохальной працею" з такою всеохопністю, вичерпною документацією, „якої ще не було в українському словникарстві". А в журналі „Славіка Канадіяна" И. Петах із Оттавського університ е т у вважає появу словника „великкою подією в житті народу". Це тим більше, що київський словник досі не появився.

Читайте українські книжки і газети, бо часте читання веде до просвіти, а просвіта — це сила

СОЮЗОВЦІ! ЮВІЛЕЙНА КАМПАНІЯ ПРИНЕСЛА ДОСІ 4.545 ЧЛЕНІВ. ЩЕ ТІЛЬКИ 455 ЧЛЕНІВ БРАКУЄ ДО ПОВНИХ 5,000. ПРИСВЯТІТЬ УВЕСЬ СВІЙ ЧАС ДЛЯ ДОПОВНЕННЯ ЦЬОГО ЧИСЛА, ЩОБ З ПОВНИМ УСПІХОМ ЗАКІНЧИТИ ВЕЛИКИЙ ЮВІЛЕЙ БАТЬКА СОЮЗУ!

Громада Трентону відзначила 75-річчя УНСоюзу

(Закінчення зі стор. 1-ої)

заходами обняв більшість стейтів Америки й провінції Канади, розпочалося збирання українців у своїй організації та їх усвідомлення. Якби УНСоюз навіть не вів незвичайно важливої і конечної ділянки життєвого забезпечення вже це одн, говорив промовець, запевнило б йому право на історичну заслугу в будові Американської України. Головний радний і обласний організатор, а водночас голова Філядельфійської Округи Степан Гавриш вказав на необхідну потребу для одиниць і родин мати життьове забезпечення й то відповідно високе, яке можна дістати на найкращих умовах в УНСоюзі, якого три місцеві Відділи радо в цьому допоможуть. Він представив секретарів та урядовців цих Відділів та склав ґратуляції і побажання місцевій громаді від своєї Округи.

В концертовій програмі виступав жіночий хор парафії св. Юрія, солісти Маріянна Сухенко і Степан Шилкевич та квартет ревелерсів „Амбасадори" в складі Михайла Длябоги, Любомира Калинича, Ігоря Шугана і Омеляна Гельбіка й Марійки Гечі, піяністки. Колишні відомі львівські актори Оксана і Ярослав Пінот - Рудакевичі виступали з рядом актуальних співомовок і сатири. Публіка тепло вітала кожну точку програми. Ювілейне свято закрив д-р Крупа, запросивши пароха о. прот. Богдана Желехівського, який разом з дружиною взяв участь у святі, до кінцевої молитви.

Вийшла збірка „Проліски" Н. Щербини

Ню Йорк. — У видавництві „Світанок" з друкарні М. Сіндікеллі вийшла збірка віршів, пісень та загадок Никифора Щербини під наг. „Проліски", на 46 сторінок, кольорова обкладинка сл. п. Миколи Бутовича з кількома його ж чорно-білими ілюстраціями. Збірка призначена для дітей дошкільного та молодшого й середнього віку, надруковано в ній 19 віршів для дітей і про дітей та одна пісня з нотами д-ра І. Соневицького. Крім того, є три сторінки віршованих загадок із відгадками і стаття проф. Петра Одарченка на 8 сторінок під наг. „Автор „Пролісків", про Никифора Щербину, народження 1900 р. на Кубані, тепер живе в Ню Йорку.

Українці взяли участь у Десятому Міжнаціональному Фестивалі Чиґаківської метрополії

Заходами управи міста Чикаґо відбувається кожного року Міжнаціональний Фестиваль, в якому бере участь коло 25 різних національних груп цієї великої Митрополії, між ними також і українська група. Місто безкоштовно тим національним групам передає станки у величезній будівлі зв. „Нейві Пір" в міському порті на озері Мишиґен. Цьогорічний Фестиваль відвідало більше як 200,000 глядачів.

Фестиваль відбувався 1-го і 2-го листопада. Українська група взяла участь у всіх 4-ох ділянках імпрези, зокрема в культурно - мистецькій виставці, базарі, т. зв. кафетерії — ресторані національних страв і розривковій частині. Український культурно - мистецький станок влаштувало Жіноче Об'єднання ОЧСУ. Станок звертав загальну увагу і дістав загальне признання своїх і чужих, бо був одним із найкращих. Українська вишивка, разом із цікавими мистецькими десенями української порцеляни фірми „Дельта" (панства Старухів), та прегарні ляльки в українських строях різних частин України зі збірки п-і Марії Гриневич, були предметами подиву і численних запитів масових відвідувачів, яким терпеливі пані і дівчата, включно із цьогорічною українською княжною цієї імпрези п. Марією Клиш (СУМА Павлушкова) в гарних націон. строях, радо давали інформації пані Целевич, Гриневич, Галамай, Кавка та пані Станько. Українська кухня зі смачними українськими стравами, підготованими групою пань того ж самого Об'єднання під проводом енерґійної голови п-ні Н. Ґоліяш, не мала хвильки спокою від смакунів українських страв і тортів, і то в більшості чужих гостей. Навіть мейор міста Дейлі під час офіційних відвідин імпрези, не міг відмовити собу куска знаменитого домашнього торта і дещо борщику, хоч обійшов вже більшу частину ресторанів інших груп і хоч мусить зберігати строгу дієту. Всі страви й печиво випродано. У так званому „Базарі" в українському станку царював у цьому році передовсім славний український хліб і солодкі лакоминки українскої пекарні „Анна" п-ва Дмитращів. Про популярність цього українського станка може свідчити не тільки те, що в неділю все було випродано. Фоторепортер щоденника „Чикаґо Сан-Тайм" вибрав український станок з великим 8-фунтовим хлібом на тлі пані Чичули..

В розваговій частині Фестивалю українська публіка, що численно прибула побачити українські національні танки у виконанні Ансамблю сумівської молоді Осередку ім. Павлушкова під проводом інструктора Ст. Кососовського, не потребувала соромитись перед тисячами чужих глядачів, бо виконання українських стилізованих танків дівчат-сумівок та козачків з грізними шаблюками присутні хвалили довготривалими оплесками. Виступ молоденьких піяністів школи проф. А. Збурського, які продукували точки українських й інших композиторів здобув признання, зокрема збоку знавців.

Підготовка імпрези вимагає енерґії, часу і посвяти збоку організаторів. Улаштовання культурно - мистецької виставки стрічається ще з браком гроша на найконечніші видатки, що їх організатори покривають зі своєї власної кишені в додатку до своєї безкорисної праці.

Міжнаціональний Фестиваль в Чикаґо — це чи не найкраща нагода запрезентувати перед сотками тисяч відвідувачів свою національну культуру, мистецтво, своє минуле і свої теперішні національні проблеми. Це й розуміють інші національні групи, які призначають на цю ціль поважні фонди.

Ці тисячі інформаційної літератури про Україну, що їх роздає кожного року репрезентант української етнічної групи на Фестивалю перед управою міста — Ліґа А.У.П. — Відділ Українського Конґресового Комітету Америки в Чикаґо — разом із організаціями, що співпрацюють при організації українських станків, це абсолютно замало, бо треба не тисячі, а сотки тисяч всякої інформаційної літератури, щоб поборювати ці брехні, які про нас подають всякі „приятелі" і явні вороги. Треба нести правду про Україну в широкі маси, але це вимагає фондів, про які мусимо заздалегідь подбати.

Ліґа А.У.П. — Відділ УККА — Чикаґо

ПОМЕРЛА СТЕФАНІЯ МОРОЗ, ДІЯЧКА СУМА У БОФФАЛО

Боффало. — У вівторок 9 грудня померла тут Стефанія Мороз, довголітня учителька й директорка школи в с. Берегів Бережанського повіту, виховниця юнацтва СУМА, почесний член Відділу Організації Жінок ОЧСУ й Осередку СУМА у Боффало. Панахида в середу, четвер і п'ятницю цього тижня у похоронному заведенні О. Слотюка, похорон в суботу о год. 8.45 з церкви св. Миколая.

КАРДИНАЛ ДЕ ФЮРСТЕНБЕРҐ З'ЯСУВАВ ДЕЛЕҐАЦІЇ УККА ПРОЦЕДУРУ І КОМПЛІКАЦІЇ ДЛЯ ВСТАНОВЛЕННЯ ПАТРІЯРХАТУ УКЦ

(Закінчення зі стор. 1-ої)

менічному Соборові, які евентуально можуть спитати Конґреґацію про опінію в цій справі.

Відповідаючи на додатковий запит д-ра Степана Вороха, чи юрисдикція патріярхів відноситься тільки до території чи також до обряду, Кардинал де Фюрстенберґ заявив, що не може дати стислої відповіді, бо ще немає децизії в цій справі. Все ж таки думає, що якийсь зв'язок (лінк) буде встановлений.

Адв. Іван Робертс мав два запити. Перший — хто очолює і де є комісія, що перевіряє канонічне право, щоб можна було звернутись до неї з проханнями в справі українського патріярхату, та другий запит — яка його думка про створення українського патріярхату.

Відповідь: щодо комісії — листи і прохання найкраще скеровувати до Святішого Отця чи Секретаріяту Стану, бо вони тоді і так потрапляють до відповідних комісій.

Щодо особистої думки Кардинала де Фюрстенберґа відносно українського патріярхату — справа дуже скомплікована. Це головно тому, що в Україні, себто на території такого патріярхату, формально не існує Католицька Церква і створення патріярхату в такій ситуації могло б означати додаткові труднощі (гардшіп) для людей. Всі спостерігаємо деяке відпруження і злагіднення відносин. Владику Величківського засуджено тепер на три роки. Десять років тому цей вирок напевно був би багато гостріший. Отже, важко передбачити і ніхто не знає, яка була б реакція в Києві і Львові на створення українського патріярхату. Також не знаємо, яка була б реакція з погляду екуменічного. Все це треба мати на увазі, як треба мати на увазі цілість Вселенської Церкви, а не тільки її однієї частини.

У відповідь на запит Ігната Білинського чи Українська Католицька Церква та її Владики мають право самі вирішувати свою систему, Кардинал де Фюрстенберґ заявив, що рішення в усіх справах належить до Папи та (або) Екуменічного Собору. Коли ж Владики якої складової церковної одиниці звернулися б у цій справі до Папи чи (або) Собору то тоді таке звернення вважатиметься документом, але рішення може виносити тільки Папа чи (або) Собор.

Проф. д-р Петро Стерчо із відповідей Кардинала приходить до висновку, що проти створення українського патріярхату могли б мати застереження інші патріярхи. Кардинал де Фюрстенберґ потверджує таку конклюзію, додаючи, що тепер, згідно з існуючим законом, український патріярхат не мав би жадного практичного значення, хіба що була б поширена його юрисдикція.

Мавши на увазі всілякі поголоски, п. Й. Лисогір поставив ще запит, чи Ватикан плянує створення східніх патріярхатів на території Північної чи Південної Америки. Кардинал де Фюрстенберґ заявив, що таке питання не було видвигнено. Вірність цих записів, заяв і відповідей Кардинала Фюрстенберґа делеґації Екзекутиви УККА пороблені і оформлені ред. А. Драганом, була насамперед потверджена делеґацією УККА, опісля ці записи в дослівному англійському перекладі були пред'явлені Кардиналові де Фюрстенберґові і він ствердив їх акуратність та погодився на їх публікацію у пред'явленій формі.

Перед новою презентацією дебютанток

Румуни з АСЕНУ далі зідхають за українською Буковиною

Ню Йорк. — Асамблея Поневолених Европейських Націй, АСЕН, відзначає цього року 15-ліття свого існування. До складу АСЕНУ входять деякі представники Албанії, Болгарії, Естонії, Чехо-Словаччини, Угорщини, Латвії, Польщі та Румунії — сателітних европейських країн, які опинилися під контролею совєтської Росії. Члени АСЕН-у бажають бачити Европу вільною від комуністично-московської тиранії, але одночасно бажають і далі бачити такі европейські країни у неволі, як Україна, Білорусь, народи Югославії. АСЕН має свої представництва в кількох країнах світу, видає англомовний журнал „АСЕН-Нюз" у Ню Йорку, керує ним Центральний Комітет, що його на 1969-70 роки очолює А. Берзінс. Головне бюро АСЕН-у є в Лондоні, в Англії. АСЕН радо користується проголошенням Урядом ЗСА Тижнем Поневолених Націй, але не визнає неподільности прав усіх націй і народів. У найновішому англомовному журналі „АСЕН-Нюз" з жовтня 1969 р., в розділі під наг. „АСЕН у ЗСА", сказано з нагоди 30-річчя підписання пакту між Берліном Гітлера і Москвою Сталіна, що в силу того пакту „Румунія була змушена віддати до СССР Басарабію та Північну Буковину". Румунські еміграційні кола з рамени АСЕН-у продовжують вважати споконвічну українську область Буковину, яка потрапила під московську домінацію, як і сам колишній окупант Румунія, далі землею, яка мала б належати . . . Румунії, а не українському народові.

Танцювальна група Ю. СУМА в Рочестері

Танцювальна група Ю-СУМА під вмілим керівництвом п. Омеляна Юрчинського здобуває чимраз більшу популярність серед української та американської публіки.

В останніх кількох місяцях юні танцюристи відбули цілий ряд виступів. 26-го вересня виступали під час показу жіночої моди в школі св. Йосафата на запрошення Сестрицтва св. Анни. 5-го жовтня ціла група взяла участь в концерті пісні та танку, дохід з якого був призначений на фонд будови нової церкви Богоявлення в Рочестері. 20-го жовтня юні танцюристи виступили на концерті, який влаштувала Управа міської школи ч. 36 з нагоди тижня Об'єднаних Націй. 25-го жовтня виступ на імпрезі, дохід з якої був на нову церкву Богоявлення, а 23-го листопада танцювальна група взяла участь в Листопадовій Академії, яку влаштовував Відділ УККА.

Танцювальна група вже має цілий ряд запрошень на виступ під час прийняття в одній із протестанських церков, 13-го грудня виступ в одній з найбільших заль Рочестеру „Авдиторіюм", а в суботу рано 20-го грудня виступ на телевізії, канал ч. 8 під час програми для дітей.

Радіємо з великої праці всіх танцюристів та бажаємо дальших успіхів.

М. М.

28 лютого 1970 року у великій балевій залі Ню Йоркер готелю при 34 вул. і 8-ій Еве. в Ню Йорку відбудуться знову традиційні вже Вечерниці „Червоної Калини" з презентацією нового гурту молодих панночок, що входять в широке товариське й суспільне життя. Останні Вечерниці „Червоної Калини" відбулися 8-го лютого 1969 року: тоді представили близько однотисячній святочно зодягненій публіці 34 дебютантки в товаристві своїх „партнерів" Пані Христина й інж. Іван Вінтоняк були їх організаторами й протекторами, а виголосив до них коротку промову голова Об'єднання б. вояків українців Америки і голова Ради Директорів В-ва „Червона Калина" д-р Володимир Галан. Дебютанткам вислано книжку О. Кузьми „Листопадові дні", видання „Червоної Калини". На найближчих Вечерницях передбачена подібна церемонія.

На поданій тут світлині — всі дебютантки з Вечерниць „Червоної Калини з 8 лютого 1968 р.:

Стоять зліва — Анна Ортинська — за нею її партнер М. Гаврилюк, Наталка Гузар — Р. Кишакевич, Ніля Мартинюк — Я. Гладкий, Меляся Чайківська — Ю. Гіна, Марійка Химинець — А. Гадсевич, Христя Горославська — М. Гузар, Олександра Костек — О. Диба, Марта Пришляк — Е. Котлярчук, Маріянна Саколош — Д. Стахів, Христя Зимна — І. Микита, Галина Гурин — Ю. Путакевич, Ліда Кучкуда — О. Фіголь, Зорянна Скафарик — Ю. Вацик, Наталка Даниш — О. Ткач, Ліда Григорович — О. Черниченко, Ірена Савчин — Р. Кендус, Марта Чайковська — Б. Садовський, Ірена Коцур — Б. Скафарик, Оксана Галібей — В. Фалько, Марта Цапар — М. Стахів, Тереса Маслоган — О. Юскін, Марійка Костів — Ю. Яворський, Оксана Павлів — О. Кебало, Марта Кухар — М. Брожина, Любов Марія Кравчук — А. Косович, Віра Корецька — І. Сидоряк, Ірена Палка — М. Глухий, Люба Сіра — Л. Білик, Яніта Островська — Н. Пінчук, Лінда Лярсен — Ю. Івасиків, Леся Білик — Ю. Демидович, Рома Коваль — Б. Жук, Людмила Фалько — В. Коперник, Ірена Волосянська — Р. Куц.

Зголошуватись знову на адресу: пані Христина Навроцька, 89-22 Springfield Blvd., Queens Village, L.I., N.Y., тел.: SP 6-0336.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

ВАСИЛЬ ГАНЧУК, член 465 Відділу УНС, Т-ва Ів. Франка в Ляшін, Квібек, помер 24-го жовтня 1969 р. на 50 році життя. Покійний народився 1919 р. в с. Перегінсько, пов. Долина, Україна. До Канади прибув в 1950 р., до УНСоюзу вступив в 1952 році. Залишив у смутку хвору дружину Олександру та малолітнього сина Богдана. Покійний був членом управи 465 Відділу, як заступник секретаря і брав живу участь в усіх ділянках громадсько-суспільного життя. Похорон відбувся 27 жовтня 1969 на католицькому цвинтарів в Ляшін.
Вічна Йому Пам'ять!
Т. Мороз, секр.

ІВАН С. СУЛИМА, член 236 Відд. УНС від 1929 р. в Сейре, Па., помер 26-го серпня 1969 р. на 74-му році життя. Покійний народився в с. Воля Постоловська, пов. Лісько, Зах. Україна. Залишив у смутку дружину Марію, чотири дочки і сина д-ра Стефана, шість внуків, сестру Розалію і двох братів Миколу й Осипа в Україні. Похорон відбувся 29-го серпня на українському цвинтарі в Сейре, Па.
Вічна Йому Пам'ять!
М. Скерпон, секр.

МАГДАЛИНА КОРНОВА, довголітня членка Відд. 165 УНС в Толідо, Огайо, померла 22 червня 1969 р. на 79 році життя. Покійна походила з села Босько, пов. Сянік, Зах. Україна, до ЗСА прибула в 1911 р. Залишила в смутку три дочки: Марію, Анну і Наталію; чотирьох синів: Андрія, Павла, Дмитра й Івана; 16 внуків і 3 правнуки. Похорон відбувся 25 червня 1969 р. на цвинтарі Кальварія в Толідо, Огайо.
Вічна Її Пам'ять!
Марія Пелехата, секр.

АНТІН ВАППА, член 29 Відділу УНС, Братства Преображення Ісуса Христа в Нантікок, Па., помер 30-го жовтня 1969 р. на 88 році життя. Покійний народився 9 березня 1881 р. в с. Синява, пов. Сянік. До УНСоюзу вступив 31 січня 1924 року. Залишив в смутку дочок Єву, Анну, Марію й Олену та синів Івана та Френка. Похорон відбувся 3 листопада 1969 р. на цвинтари св. Преображення в Нантікок, Па.
Вічна Йому Пам'ять!
Ольга А. Маліцак, секр.

СТЕПАН БІЛИК, член 192 Відд. УНС, Братства св. ап. Петра і Павла в Клівленді, Огайо, помер 1 вересня 1969 р. на 78 році життя. Покійний народився 3 серпня 1892 р. в Угнові, пов. Рава Руска, Зах. Україна, до ЗСА прибув в 1910 р., а в 1939 р. вступив до УНСоюзу. Покійний залишив у смутку дружину, трьох синів, дочку, внуків, правнуків і брата в Україні. Похорон відбувся 4 вересня 1969 на українськім цвинтарі св. апп. Петра і Павла в Пармі, Огайо.
Вічна Йому Пам'ять!
Микола Бобечко, секр.

АННА ВАШУР (ЛЕХМАН), членка 96 Відд. УНС, Т-ва св. Івана в Піттсбурзі, Па., померла 1 листопада 1969 р. на 78 році життя. Покійна народилася 17 травня 1890 р. в Україні, до ЗСА прибула в 1907 р., а 31 травня 1919 р. стала членкою УНСоюзу. Залишила в смутку дочок Єлисавету й Юлію, 2 внучки, внука і 6 правнуків. Похорон відбувся 5 листопада 1969 р. на цвинтарі св. Івана Хрестителя в Балдвін Боро, Па.
Вічна Її Пам'ять-
Іван Драпала, секр.

ЮЛІЯ КОГУТ, членка 143 Відд. УНС, Т-ва Любов в Грейт Медовс, Н.Дж., померла 3 вересня 1969 р. на 78 році життя. Покійна народилася 14 липня 1891 р. в Україні, до ЗСА прибула в 1915 р., а 30 грудня 1934 р. вступила до УНСоюзу. Залишила в смутку 4 дітей, 9 внуків та 5 правнуків. Похорон відбувся 6 вересня 1969 р. на цвинтарі Пеквест в Грейт Медовс, Н.Дж.
Вічна Її Пам'ять!
Ол. Левчук, секр.

ГРИГОРІЙ БАРАНЧАК, довголітній член 147 Відд. УНСоюзу, Братства св. Арх. Михаїла в Аллентавні, Па., помер 5 вересня 1969 р. на 75 році життя. Покійний народився 1894 р. в с. Калчава, пов. Ліско, Україна, до ЗСА прибув 1912 р., а в 1924 р. вступив до УНСоюзу. Залишив у смутку синів Івана, Дмитра і Григорія та дочок Анну, Марію, Олену, Розалію і Катерину. Похорон відбувся 4 вересня 1969 на Седар Гил Меморіял цвинтарі в Алентавні, Па.
Вічна Йому Пам'ять!
Ів. Зазворський, секр.

ЧИКАҐО і ОКОЛИЦЯ!

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу в Чикаґо, Ілл.

повідомляє, що

в п'ятницю, 12-го грудня 1969 року
в годині 7:30 вечором
в Союзовому Домі
при 845 North Western Avenue, Чикаґо, Ілл.
— відбудуться —

ОРГАНІЗАЦІЙНІ ОКРУЖНІ ЗБОРИ

в яких обов'язані взяти участь члени Окружної Управи, Конвенційні Делегати, Відділові Делегати та Урядники усіх Відділів УНСоюзу Чикагівської Округи.

У ПРОГРАМІ ЗБОРІВ:
1. Успішне закінчення ювілейної кампанії;
2. Обговорення пляну праці Округи;
3. Запити, дискусія і ухвали.

В ЗБОРАХ ВІЗЬМУТЬ УЧАСТЬ УСІ МІСЦЕВІ ГОЛОВНІ УРЯДОВЦІ.

ОКРУЖНА УПРАВА

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

СУБОТА, 13-го ГРУДНЯ 1969 р.

КЛІФТОН, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Укр. Січ. — 182 Відд. о год. 6-ій веч. в залі Української Централі, 240 Hope Ave., Passaic, N.J. — Управа.

НЮ ЙОРК, Н. Й. Збори Т-ва св. Володимира — 130-ий Відд. о год. 8-ій веч. в приміщенні Укр. Кат. Ветеранів при 33 Схід 7-ма вул. Проситься чл. вирівняти вкладки або прислати на адресу: Omelan Steshyn, 4224 — 194 St., Flushing, N.Y. 21358. — Управа.

АМБРІДЖ, Па. Місячні збори 161 Відд. о год. 7-ій веч. в Клюбовому приміщенні. На тих зборах буде вибір управи на 1970 рік. Рівнож буде обмíркована справа різдвяного прийняття для дітей в дні 20 грудня ц. р. і зустрічі Нового Року. — Управа.

НЕДІЛЯ, 14-го ГРУДНЯ 1969 р.

ЧИКАҐО, Ілл. Загальні збори 423 Відд. ім. Є. Коновальця, о год. 5-ій по пол. в домівці Клюбу при 2435 Вест Чикаґо вул. — Управа.

ТАРЗАН, Ч. 6289. Нарада Тарзана й Ґани при пирі

Тарзан і сотник Дикий Кіт діляться піджареним серцем лева із старим вождем Ґаною, як тільки почався „пир приязни".

Мій перший посмак від лева, Тарзане, такий, наче б я жував гуму!

Роби приємнішу міну, сотнику Дикий Коте! Пам'ятай, — ти великий вождь навахів, який любить левине серце! Багато очей мото-мотів придивляються тобі!

Скажи мені свій плян, Тарзане, для якого мусимо мати хоробрі серця! Чи він дуже небезпечний?